

РЕШЕНИЕ

№ 1311

гр. София, 28.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 20.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Мая Милановао, като разгледа дело номер **5986** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 ал.1 от Данъчно –осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/

Образувано е по жалба на „ЛАЙТС НАЙТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК],седалище и адрес на управление – [населено място], 1510, [жк], [улица], вх. 1, ет.5, представлявано от управителя А. Ц., чрез адв.Б. срещу Решение № ПИ-226 от 08.06.2022г. на директора на ТД на НАП – С., в частта в която е оставена без уважение жалба с вх. № С220022-000-0241854/26.05.2022г. по описа на ТД на НАП –С. от „ЛАЙТС НАЙТ“ ЕООД срещу Разпореждане с изх. № С220022-137-0004632/07.04.2022г., издадено от А. Д. – публичен изпълнител при ТД на НАП-С. с което е постановен отказ за отписване по давност на публични задължения.

Процесната жалба е редовна, като подадена в съответствие с изискването за форма, съдържание и приложения. Същата е депозирана в предвидения в чл.268 ал.1 от ДОПК преклузивен 7-дневен срок, от активно легитимирано лице, срещу подлежащ на обжалване акт и като такава е допустима.

По съществуващото на спора и с оглед твърденията на страните съдът съобрази:
Конкретните основания за незаконосъобразност на оспореният акт, жалбоподателя извежда от обстоятелството, че издаденото от публичният изпълнител ПНОМ изх. № С170022-022-0076882/30.11.2017г., с което се налага заповед върху налични и

постъпващи суми по посочена банкова сметка в ТБ Първа инвестиционна банка, изобщо не е връчено на посочената в постановлението банка, като дружеството не е имало и открита банкова сметка, респ. – не е разполагало с налични средства в банката, поради което изпълнителното действие не е постигнало правен ефект. Успоредно с това твърди, че изпращането на съобщение за доброволно изпълнение представлява действие по самото изпълнение, но е предпоставка за спиране на самата давност. Иска отмяната на оспореният акт.

Ответната страна излага становище за неоснователност на жалбата, аналогични с изложените по същество в оспореният акт.

С оглед данните по делото, представените от страните доказателства и техните твърдения, както и в съответствие с предмета на съдебна проверка съобразно чл.146 АПК, съдът съобрази:

Съгласно разпоредбата на чл. 171 ал.1 от АПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

Съгласно разпоредбата на чл. 172 ал.1 ДОПК, давността спира и респ. не тече:1. когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година;2. когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането;3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването;4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва;5. с налагането на обезпечителни мерки;6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение.

С оспорваният акт е прието наличието на основание за спиране давността в хипотезата на т.5 на цитираната разпоредба, а именно – наложени обезпечителни мерки с ПНОМ изх. № С170022-022-0076882/30.11.2017г. на публичен изпълнител Д. при ТД на НАП-С.. С постановлението и във връзка с изпълнително дело №[ЕИК]/2016г. по описа на ТД на НАП-С., образувано на 26.11.2016г. по отношение на жалбоподателя е наложен запор върху налични и постъпващи суми по посочена банкова сметка в ТБ Първа инвестиционна банка.

В хипотезата на чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК основание за спиране на давността е налагането на обезпечителните мерки. Релевантен е моментът на налагане на обезпечителната мярка, а не моментът на издаване на постановлението. По смисъла на чл.172 т.5 ДОПК обезпечителните мерки се считат наложени с получаване на запорните съобщения, в настоящият казус – с получаване на съобщението от Първа инвестиционна банка.

Във връзка с изрично дадени от съда указания по делото е представено изявление от страна на Първа инвестиционна банка, с което се съобщава, че запорното съобщение № С170022-022-0076882/30.11.2017г. на публичен изпълнител Д. при ТД на НАП-С. е

получено в банката на 06.12.2017г., като към датата на получаването му, дружеството „Лайтс Найт“ ЕООД има открита сметка в банката. Приложено е и самото запорно съобщение с отразен върху него вх. № от същата дата. Успоредно с това по делото е изпратено и писмено изявление от П. АД видно от което дружеството има открита сметка в банката и към 13.12.2022г., с посоени данни за самата сметка и нейният активен статус.

С молба от 31.01.2023г. депозирана от жалбоподателя, същият прави възражение за изтекла погасителна давност на всички задължения, възникнали през 2012г. поради изтичане на 10-годишна абсолютна давност, а именно задълженията по точки 5,14,15,16,17,30,31,32,33,34,35,52,57,70,71,72,73,74,75,76,77.

Освен това се твърди, че всички посочени в оспорваното Разпореждане и Решение са погасени поради изтичане на 5-годишна давност, започнала да тече от датата на обезпечителните мерки. Излага се аргумента, че запорът, наложен в рамките на изпълнителното производство не е обезпечителен, а изпълнителен, респ. представлява действие по принудително изпълнение съгласно чл.221 ал.4 от ДОПК, поради което няма спиращ, а прекъсващ давността ефект. Поради това от налагането му започва да тече нова давност и същата е изтекла на 06.12.2022г.

По силата на чл. 173 ал.1 ДОПК вземанията се отписват, когато са погасени по давност, както и в случаите, предвидени със закон. Текста на ал.2 на посочената норма предвижда, че вземанията се отписват служебно с изтичането на срока по чл. 171, ал. 2.

От своя страна, нормата на чл. 171 ал.2 ДОПК регламентира абсолютната 10-годишна давност за погасяване на публични задължения, независимо от спирането или прекъсването на давността, която давност се прилага винаги, освен когато: 1. задължението е отсрочено или разсрочено; 2. вземането е предявено в производство по несъстоятелност; 3. е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение; 4. изпълнението е спряно по искане на длъжника; 5. е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел Па.

Срока за прилагане процесната давност започва да тече от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение/арг. чл.171 ал.1 от ДОПК/.

От своя страна нормата на чл.171 ал.2 ДОПК предвижда, че давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната.

Видно от данните по делото запорно съобщение № С170022-022-0076882/30.11.2017г. на публичен изпълнител Д. при ТД на НАП-С. е постановено на основание чл.202 ал.1 вр. чл.215 ДОПК във връзка с изп.дело №[ЕИК]/26.11.2016г. по описа на същата дирекция.

Действията по принудително изпълнение са предмет на регламентация в разпоредбите

на чл.220 и сл. от ДОПК. Първото действие по принудително изпълнение е образуването на изпълнителното дело, а именно – 26.11.2016г. Същото прекъсва давността. След него започва нова давност, чиято цел е да не допусне състояние на безкрайно бездействие от страна на вискателя, придружено с гаранция за длъжника, че при продължително бездействие,равнозначно за липса на заинтересованост, той може да иска отписване на конкретните задължения.

Съдът приема, че връчването на заповедното съобщение е част от действията по принудителното изпълнение, същото е насочено да обезпечи вземането, предмет на образуваното изпълнително дело, в съответствие с избраните способи на изпълнение от страна на публичния изпълнител. В тази връзка, давността на задължението следва да се счита прекъсната на 06.12.2017г. От този момент нататък започва да тече нова давност. Изразът „предприемането на действия“ използван в хипотезата на ал.2 на чл.172 ДОПК налага заключението, че започналата нова давност ще прекъсне с всяко следващо действие по принудително изпълнение от който момент ще започне да тече нова давност.

В този смисъл, давността по отношение на задълженията за данъчен период 01.01.2011г. – 31.12.2011г., декларирани през 2011г. и със срок за доброволно плащане – 2012г., при отчитане правилото на чл.171 ал.1 ДОПК, следва да се счита прекъсната на 06.12.2017г. и по отношение на тези задължения не може да се приложи института на погасителната давност за посоченият период. Същият извод е валиден и за задълженията възникнали за периодите 2012г., 2013г., 2014г., 2015г. и 2016г.

Т.е. противно на посоченото от ответника – връчването на заповедно съобщение във връзка с образувано изпълнително дело не води до спиране на давността, а до прекъсването и. Посоченото обстоятелство обаче не променя крайният резултат, а именно – липса на изтекла 5-годишна, погасителна давност по чл.171 ал.1 ДОПК.

Във връзка с възражението за изтекла абсолютна давност, депозирано по делото с молбата от 31.01.2023г.:

Към датата на постановяване на процесното решение, видно от данните по делото абсолютната давност не е изтекла, поради което посоченото възражение от жалбоподателя е неоснователно. Съдът проверява съответствието на акта с материалния закон към датата на издаването му /арг. чл. 142 ал.1 АПК/. С оглед факта, че длъжника може винаги да поиска отписване на публични задължения и с оглед служебното задължение за отписване, съобразно разпоредбата на чл. 173 ал.2 ДОПК, съдът счита, че акта, като законосъобразен следва да се остави в сила. Настъпилите след постановяването му обстоятелства могат да бъдат предмет на анализ на отделно административно производство.

Извън това и по същество следва да се посочи, че по отношение на задълженията, възникнали в данъчен период 01.01.2011г. – 31.12.2011г. със срок за доброволно плащане – 2012г. и с оглед нормата на чл.171 ал.1 ДОПК, давността за тях започва да тече от 01.01.2013г. и изтича на 01.01.2023г. В този смисъл жалбоподателят разполага с възможността да подаде възражение и да иска отписването им, което

възражение ще бъде преценено с оглед всички относими обстоятелства от административния орган.

В заключение и относно възражението на жалбоподателя, че от датата на получаване на запорното съобщение – 06.12.2017г. до 31.01.2023г. /когато в рамките на делото е изпратено конкретното възражение за изтекла 5-годишната давност/, съдът счита, че процесното възражение не разкрива основание за незаконосъобразност на оспорваният акт. Към датата на постановяване на обжалваното разпореждане, не е изтекъл започналият 5-годишен давностен срок. Дали същият е изтекъл след постановяване на оспорваният акт и по отношение на кои задължение е обстоятелство, което може да бъде разгледано както в рамките на възражение по чл.173 ал.1 ДОПК, така и в рамките на служебната дискреция съобразно чл.173 ал.2 ДОПК.

Извън това и с оглед предмета на проверка съобразно чл.146 АПК следва да се посочи:

Оспорваното разпореждане е постановено от компетентен орган – публичен изпълнител по повод депозирано възражение за погасяване по давност на публично задължение, в рамките на образувано изпълнително дело срещу жалбоподателя, в качеството му на длъжник. Разпореждането е постановено в съответствие с изискванията за форма и съдържание на административен акт, при липса на нарушение на производствените правила и в съответствие с целта на закона.

С оглед всичко гореизложено, съдът счита, че процесното оспорване следва да бъде отхвърлено.

Предвид своевременно отправеното искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и с оглед изхода от спора, съдът счита, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК във вр. с чл. 37 от ЗПЗП, на ответника се дължат разноски в размер на 100 лева юрисконсултско възнаграждение, съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

С оглед всичко гореизложено и на основание чл. 268 от ДОПК, Административен съд София-град,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ЛАЙТС НАЙТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] срещу Решение № ПИ-226 от 08.06.2022г. на директора на ТД на НАП – С., в частта в която е оставена без уважение жалба с вх. № С220022-000-0241854/26.05.2022г. по описа на ТД на НАП –С. от „ЛАЙТС НАЙТ“ ЕООД срещу Разпореждане с изх. № С220022-137-0004632/07.04.2022г., издадено от А. Д. – публичен изпълнител при ТД на НАП-С..

ОСЪЖДА „ЛАЙТС НАЙТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление – [населено място], 1510, [жк], [улица], вх. 1, ет.5 да заплати на Национална агенция за приходите разноски по делото в размер на 100 /сто/ лева юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Съдия: